

УДК 347.9

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.10.03>**Денис Іщенко,**

аспірант кафедри приватного права

Національного університету «Кієво-Могилянська академія»

ОБРАННЯ СТЯГУВАЧЕМ МІСЦЯ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ПРИВАТНИМИ ВИКОНАВЦЯМИ

У статті досліджено питання щодо можливості виконання судових рішень приватними виконавцями у виконавчому окрузі, відмінному від того, відомості про який зазначено у виконавчому документі. Проаналізовано норми законодавства, що регулюють місце виконання рішення, в тому числі вказано на їх зміни протягом останнього часу та причини цього. Визначено, чи може стягувач бездоказово вказувати на відоме йому місце проживання чи перебування боржника. Вказано на те, що основні зміни у законодавстві стосувалися того, що нині, пред'являючи виконавчий документ до виконання, необхідно надавати докази проживання чи перебування боржника на території відповідного виконавчого округу. Досліджено актуальну судову практику з питання місця виконання судових рішень.

Під час аналізу судової практики виявлено ситуацію, що один і той самий суд у чотирьох справах за позовом одного і того самого позивача до одного і того самого відповідача за одних і тих самих обставин щодо оскарження дій приватного виконавця із повернення виконавчого документа стягувачу без прийняття до виконання протягом нетривалого проміжку часу ухвалив два рішення на користь позивача і два рішення, якими відмовив у задоволенні позовів. При цьому позивач надав докази проживання боржника на території відповідної області, знайдені ним у мережі Інтернет, однак суд їх відхилив.

Піддано критиці прагнення законодавця до визначення місця виконання судових рішень приватними виконавцями саме за місцем, що пов'язане із боржником. Ця критика ґрунтується на відмінностях у правовому регулюванні діяльності приватних і державних виконавців, зокрема, щодо території, на якій можуть вчиняти виконавчі дії державні та приватні виконавці, а також на порядку передання виконавчих проваджень приватними та державними виконавцями.

Зроблено висновки щодо необхідності існування виконавчих округів для приватних виконавців. Вказано, що відсутня потреба виділення окремих виконавчих округів для приватних виконавців через можливість приватних виконавців здійснювати діяльність на всій території України, можливість доступу боржника до виконавчого провадження через автоматизовану систему виконавчого провадження.

Ключові слова: примусове виконання рішень, виконавче провадження, приватний виконавець, місце виконання рішення, докази, цивільний процес.

Постановка проблеми. Виконання судових рішень протягом всього періоду становлення незалежної Української держави було і є питанням, до якого прикута пильна увага як науковців, так і практиків. Належне виконання судових рішень є складником права на справедливий суд, що гарантоване ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Процедура виконання судових рішень чітко регламентована законодавством. Її порушення може бути підставою для визнання дій приватного чи державного виконавця неправомірними. У деяких випадках це залежить від того, чи за належним місцем виконання відкрито виконавче провадження. Питання належності місця

виконання судових рішень безпосередньо впливає на законність подальших дій виконавця у виконавчому провадженні. Про проблеми з визначенням правильного місця виконання свідчить судова практика. Отже, правильність вибору місця виконання судового рішення докорінно впливає на здійснення процедури його виконання, а тому вказане питання потребує аналізу.

Стан дослідження. Питання виконання судових рішень, проблеми, з ним пов'язані, у своїх працях досліджували А.М. Авторгов, О.Б. Верба-Сидор, Ю.В. Білоусов, С.В. Щербак, С.Я. Фурса, Є.І. Фурса. Водночас питання місця виконання судових рішень досліджені наразі недостатньо.

Завданням цієї статті є проведення аналізу питання допустимості відкриття виконавчого провадження приватними виконавцями у виконавчому окрузі, в якому стягувач вказав місце проживання чи перебування боржника, та те, чи потрібно надавати докази цього та які саме докази підтверджують місце проживання чи перебування боржника у певному окрузі.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ст. 24 Закону України «Про виконавче провадження», виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Право вибору місця відкриття виконавчого провадження між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії щодо виконання рішення на території, на яку поширюються їхні функції, належить стягувачу. Приватний виконавець приймає до виконання виконавчі документи за місцем проживання, перебування боржника – фізичної особи, за місцезнаходженням боржника – юридичної особи або за місцезнаходженням майна боржника [1].

Водночас слід мати на увазі також абз. 2 ч. 2 ст. 24 вказаного Закону, відповідно до якого виконавчі дії у виконавчих провадженнях, відкритих приватним виконавцем у виконавчому окрузі, можуть вчинятися ним на всій території України.

Отже, визначальними для можливості вибору місця виконавчого округу є такі поняття, як місце проживання, перебування, роботи боржника, місцезнаходження боржника – юридичної особи, місцезнаходження майна боржника.

Вказані вимоги для визначення місця виконання рішення на перший погляд є цілком логічними та обґрунтованими: найбільш ефективно виконувати рішення суду може той виконавець, робоче місце якого знаходиться у тому ж регіоні, в якому боржник має центр життєвих інтересів. Вказані норми є аналогічними загальним нормам про територіальну підсудність Цивільного процесуального та Господарського процесуального кодексів України.

Інформація про місце проживання, перебування боржника, місцезнаходження боржника – юридичної особи зазначається у виконавчому документі. Отже, за найбільш загальним правилом виконавчий документ можна пред'явити до виконання, керуючись даними, що у ньому викладені. Однак ці дані не обов'язково є визначальними у виборі місця виконання рішення.

Річ у тім, що згідно з абз. 11 п. 3 розділу III Інструкції з організації примусового виконання рішень, затвердженої наказом Міністерства юстиції України 02.04.2012 № 512/5, у разі пред'явлення виконавчого документа до органу державної виконавчої служби або приватного виконавця за місцем проживання чи перебування боржника – фізичної особи, місцезнаходженням боржника – юридичної особи, адреса якого відрізняється від адреси, зазначеної у виконавчому документі, до заяви про примусове виконання рішення стягувач має додати документ / копію документа, який підтверджує, що місцезнаходженням боржника – юридичної особи або адресою проживання чи перебування боржника – фізичної особи є територія, на яку поширюється компетенція органу державної виконавчої служби, або територія виконавчого округу приватного виконавця [2].

Таким чином, постає питання, які саме документи свідчать про проживання/перебування боржника на території виконавчого округу, що не збігається з тим округом, до якого належить адреса, зазначена у виконавчому документі.

Вказане питання актуальне тому, що нині приватні виконавці нерівномірно представлені в регіонах України. За даними Єдиного реєстру приватних виконавців, станом на вересень 2020 р. у Вінницькій області наявні 3 приватні виконавці, у Волинській – 5, у Дніпропетровській – 17, у Донецькій – 5, у Житомирській – 5, у Закарпатській – 8, у Запорізькій – 6, в Івано-Франківській – 7, у Київській – 10, у Кіровоградській – 6, у Луганській – 1, у Львівській – 10, у Миколаївській – 4, в Одеській – 15, в Полтавській – 4, в Рівненській – 4, в Сумській – 6, в Тернопільській – 4, в Харківській – 12, в Херсонській – 3, в Хмельницькій – 4, в Черкаській – 5, в Чернівецькій – 5, в Чернігівській – 4, в м. Києві – 94. Загальна кількість приватних виконавців, відповідно, становить 244. Приватні виконавці мають свої офіси, як правило, в обласних центрах. Винятками є приватні виконавці Київської області, що об'єктивно не можуть мати офіси у м. Києві, Донецької та Луганської областей, в обласних центрах яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, а також міста Чорноморськ Одеської області, Мукачево та Хуст Закарпатської області, в яких наявні офіси приватних виконавців [3]. Отже, у значній кількості областей України доступ до приватних виконавців майже відсутній. Тому у стягувача може виникнути бажання пред'явити до виконання виконавчий документ не в той виконавчий округ,

зв'язок з яким має боржник, а в той, де діяльність здійснює приватний виконавець, з яким у стягувача налагоджені ділові стосунки.

Як показує судова практика, такі ситуації є непоодинокими. Для з'ясування того, чи можна штучно змінювати виконавчий округ для примусового виконання рішення, було проведено аналіз судової практики.

За її даними, стягувачі у заявах про примусове виконання рішення вказують, що їм відома адреса фактичного місця проживання боржника, та вказують адресу іншу, ніж та, яка вказана у виконавчому документі.

Про наведене свідчать, зокрема, ухвала Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 25.01.2019 року у справі №511/1342/17 [4], постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 13.03.2019 року у справі №668/7175/15-ц [5], низка рішень інших судів, про які йтиметься далі.

Вказане цілком узгоджується із ч. 6 ст. 29 Цивільного кодексу України, відповідно до якої фізична особа може мати кілька місць проживання [6]. Вказана ситуація узгоджується також із ч. 10 ст. 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», згідно з якою реєстрація місця проживання здійснюється тільки за однією адресою; у разі якщо особа проживає у двох і більше місцях, вона здійснює реєстрацію місця проживання за однією з цих адрес за власним вибором [7].

Тому цілком може скластися ситуація, за якої у виконавчому документі вказана зареєстрована адреса місця проживання, але при цьому боржник має й інше місце проживання.

Ключовим моментом у даній ситуації постають докази наявності іншого місця проживання боржника. Особливої актуальності вказане питання набрало із виданням наказу Міністерства юстиції України від 01.06.2020 № 1825/5 «Про внесення змін до Інструкції з організації примусового виконання рішень», яким вказану інструкцію було доповнено абз. 11 п. 3 розділу III, який було зазначено раніше [8]. Вказаний наказ набрав чинності 12.06.2020 р. Вочевидь, видання цього наказу було реакцією на випадки відкриття виконавчих проваджень у виконавчих округах, адреси у яких вказав стягувач у заяві про примусове виконання рішення, хоча насправді боржник за вказаною ним адресою не проживав та не перебував.

Принагідно слід зазначити, що до внесення вказаних змін виконавці та стягувачі послуговувалися нормою абз. 10 п. 3 розділу III вказаної Інструкції, згідно з якою у заяві про примусове виконання рішення

стягувач має право зазначити відомості, що ідентифікують боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню рішення (рахунок боржника, місце роботи чи отримання ним інших доходів, конкретне майно боржника та його місцезнаходження тощо). При цьому не було обумовлено необхідності надання доказів повідомленої інформації про боржника.

Цікавим є те, що остання вказана норма з'явилася із набранням 02.08.2019 р. чинності наказом Міністерства юстиції України від 16.07.2019 № 2165/5 «Про затвердження Змін до деяких наказів Міністерства юстиції України» [9].

На підставі вказаної норми стягувачі могли вказати адресу місця проживання боржника, і оскільки у виконавця до відкриття виконавчого провадження відсутні повноваження здійснювати будь-які перевірки, то формально у виконавця були відсутні підстави для повернення стягувачу виконавчого документа без прийняття до виконання.

Відсутність повноважень здійснювати будь-які перевірки логічно впливає із норм ст. 18 Закону України «Про виконавче провадження», а також підтверджено рішеннями Верховного Суду, що зазначені вище.

Отже, менше ніж через рік вказана Інструкція була доповнена нормами про те, що мають бути докази проживання чи перебування боржника на території, на якій стягувач бажає відкрити виконавче провадження.

Така швидкість змін вказує, вочевидь, на виявлену під час практичної реалізації вказаної Інструкції проблему штучної зміни виконавчого округу за бажанням стягувача.

Неординарна ситуація трапилася у чотирьох аналогічних справах, що розглядав Київський окружний адміністративний суд впродовж квітня-серпня 2020 року. Одне і те саме товариство з обмеженою відповідальністю пред'явило чотири позови проти приватного виконавця, який виніс чотири повідомлення про повернення виконавчого документа стягувану без прийняття до виконання. Вказані повідомлення були датовані 18.02.2020 та 19.02.2020 (по два за один день). Мотивами винесення таких повідомлень було те, що виконавчий документ пред'явлено не за місцем виконання.

Водночас стягувач у всіх випадках у заявах про примусове виконання рішення вказав місце проживання боржника, відмінне від зазначеного у виконавчому документі.

Рішеннями Київського окружного адміністративного суду від 27.03.2020 р. у справі № 320/1918/20 та від 27.04.2020 р. у справі № 320/1917/20 позови було задоволено.

Задовольняючи позови, суд керувався тим, що Законом України «Про виконавче провадження» не передбачено ні вимог до заяви про примусове виконання рішення, ні обов'язку стягувача подавати додаткові докази на підтвердження зазначеної ним у заяві про примусове виконання рішення інформації (у тому числі й щодо вказаного місця проживання боржника) та не передбачено право приватного виконавця витребувати у стягувача будь-які інші додаткові докази на підтвердження відомостей, вказаних у заяві про примусове виконання рішення; законодавство не передбачає можливостей проведення приватним виконавцем попередньої перевірки наданої стягувачем інформації щодо місця проживання (перебування) боржника на стадії пред'явлення до виконання виконавчого документа та відкриття виконавчого провадження у тому випадку, якщо відомості, вказані у заяві про примусове виконання рішення, відрізняються від відомостей, зазначених у виконавчому документі. У такій ситуації відповідач позбавлений також повноважень витребувати від стягувача вказану інформацію та документи, що її підтверджують [10], [11].

Вказані рішення цілком відповідають вказаним вище рішенням Верховного Суду.

Натомість Київський окружний адміністративний суд рішеннями від 11.08.2020 р. у справі № 320/2269/20 та від 11.08.2020 р. у справі № 320/2272/20 у позовах відмовив.

У вказаних рішеннях суд дійшов таких висновків.

Фізична особа може мати декілька місць проживання, а тому факт реєстрації місця проживання на певною адресою (наприклад, відображений у виконавчому документі) не є визначальним у вирішенні питання щодо розташування місця виконання виконавчого документа у певному виконавчому окрузі. Однак факт місця проживання, перебування боржника – фізичної особи, місцезнаходження боржника – юридичної особи або місцезнаходження майна боржника має бути підтверджено належними та допустимими доказами з метою недопущення штучної зміни підвідомчості або місця виконання виконавчого документа. Інакше у разі визначення приватним виконавцем підвідомчості лише за інформацією, наведеною стягувачем у заяві про примусове виконання рішення, без надання підтверджуючих документів фактично нівелюється будь-яке значення поділу території України на виконавчі округи.

Як вбачається із тексту рішень, стягувач надав докази проживання боржника на території Київської області, якими були скріншоти із веб-сайтів OLX.UA та Dom.

RIA., з яких випливає, що боржник здає кімнату у будинку у Київській області, скріншот з веб-сайту Work.ua, з якого вбачається, що пошук роботи няні (сиділки) в смт. Барішівка Київської області здійснює особа, яка народилася у певну дату.

Надалі суд висловлює позицію, що у вказаному резюме відсутня будь-яка додаткова інформація, яка б надавала можливість встановити, що зазначена в ньому особа є боржником за вказаним виконавчим документом, а не іншою особою з таким самим прізвищем, ім'ям та по батькові та датою народження. За відсутності такої додаткової інформації висновок про тотожність цих осіб є лише припущенням, яке до того ж не спростовує можливості розміщення зазначеного оголошення сторонньою особою саме з метою штучної зміни підвідомчості виконавчого провадження [12], [13].

У даній ситуації суд фактично застосовував норми Інструкції з організації примусового виконання рішень щодо необхідності документального підтвердження місця проживання/перебування боржника до відносин, що виникли до набрання чинності цими нормами. Водночас суд прямо не вказує, що застосовує нові норми, а зазначає, що, на його глибоке переконання, недостатньо було просто вказати місце проживання боржника, а потрібно надавати докази цього, інакше це перетворить процес вибору приватного виконавця на здебільшого вигадування адреси місця проживання боржника.

Також суд відхилив докази позивача про проживання боржника на певній території, вказавши, що вони недостатньо ідентифікують особу, та через припущення їх навмисного розміщення сторонньою особою.

Саме по собі застосування нововстановлених норм до правовідносин, що виникли до їх прийняття, є неправильним. Водночас із вказаних рішень можна побачити, як суд може оцінювати докази, надані стягувачем, що підтверджують місце проживання чи перебування боржника на певній території.

Вказані судові рішення свідчать про те, що стягувач мав прагнення змінити місце виконання рішення на зручне йому, знайшов докази проживання боржника на території необхідної області, і у двох із чотирьох справах йому це вдалося.

Проблема штучної зміни місця виконання рішення пов'язана з питанням, чому стягувачі бажають так вчинити. Очевидно, що стягувачу зручніше пред'являти виконавчий документ до виконання за своїм місцезнаходженням. Крім того, якщо виконавцеві необхідно звертати стягнення лише на кошти боржника, розміщені на банківських

рахунках, то вказану виконавчу дію можна здійснювати дистанційним способом.

Інша ситуація з описом, арештом нерухомого майна боржника, примусовим входженням до володінь боржника. Вказані виконавчі дії слід здійснювати саме на території боржника. Однак ч. 2 ст. 24 Закону України «Про виконавче провадження» прямо передбачає право приватного виконавця вчиняти виконавчі дії на всій території України. Принагідно слід зазначити, що державні виконавці не мають такого самого права, а в силу ч. 5 ст. 24 Закону України «Про виконавче провадження» державні виконавці мають для вчинення виконавчих дій на території іншої адміністративно-територіальної одиниці залучати відповідний місцевий орган державної виконавчої служби.

Крім того, у разі якщо місце проживання, перебування, роботи боржника або місцезнаходження його майна знаходиться на території, на яку поширюється компетенція іншого органу державної виконавчої служби, то в силу ч. 5 ст. 5, ч. 4 ст. 25 Закону України «Про виконавче провадження», п. 6 розділу V Інструкції з організації примусового виконання рішень виконавче провадження передається з одного органу державної виконавчої служби до іншого.

У зв'язку із цим постає питання: чи виправданим є встановлення виконавчих округів у ст. 25 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [14].

Якщо для державних виконавців у законодавстві поняття території, на яку поширюється компетенція державного виконавця, є послідовним, логічним, про що свідчать норми ч. 5 ст. 24, ч. 5 ст. 5, ч. 4 ст. 25 Закону України «Про виконавче провадження», то для приватних виконавців виконавчі округи лише закріплені. Практичного сенсу у них із норм законодавства не бачається.

Згідно із ч. 5 ст. 5 Закону України «Про виконавче провадження», лише за заявою стягувача приватний виконавець може передати виконавчий документ іншому приватному виконавцю або до органу державної виконавчої служби. Тому навіть у разі якщо після відкриття виконавчого провадження приватний виконавець виявить, що місце проживання, майно боржника не перебуває у виконавчому окрузі, в якому свою діяльність здійснює приватний виконавець, то передати виконавче провадження приватному виконавцю відповідного виконавчого округу можливо лише за згодою стягувача.

Крім того, слід зазначити, що для ознайомлення з матеріалами виконавчого провадження вже не потрібно відвідувати офіс виконавчого провадження, оскільки в Автома-

тизованій системі виконавчого провадження», відповідно до п. 2 розділу IV Положення про автоматизовану систему виконавчого провадження, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 05.08.2016 № 2432/5, до вказаної системи вносяться відомості про всі виконавчі дії та відомості про всі документи, отримані на запит виконавця, заяви сторін виконавчого провадження, відповіді на них та їх скановані копії [15]. Отже, боржник не позбавлений права доступу до виконавчого провадження, навіть якщо виконавче провадження відкрито у виконавчому окрузі, відмінному від його місця проживання.

Якщо виконавчі округи для приватних виконавців впроваджено, то і повноваження приватних виконавців законодавець має визначити відповідно до встановлених округів. Однак наразі їхні повноваження таким чином не визначені, а тому у встановленні виконавчих округів немає практичного сенсу.

Висновки.

Отже, слід зазначити, що законодавство та судова практика щодо можливості відкриття виконавчого провадження у виконавчому окрузі, відмінному від того, адреса якого зазначена у виконавчому документі, наразі перебуває у процесі становлення. Законодавство адаптує до процесів, які відбуваються у процесі виконавчого провадження, і напрямом цього є забезпечення виконання судових рішень лише у виконавчому окрузі, який пов'язаний із боржником. Невизначеними є докази, які підтверджують місце проживання чи перебування боржника у певному виконавчому окрузі.

Водночас наявні сумніви щодо необхідності саме такого законодавчого регулювання діяльності приватних виконавців, оскільки приватний виконавець може вчинити виконавчі дії на всій території України, незалежно від того, де відкрито виконавче провадження, а тому наразі відсутній практичний сенс у встановленні виконавчих округів для приватних виконавців.

Список використаних джерел:

1. Про виконавче провадження : Закон України; Перелік від 02.06.2016 № 1404-VIII // База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1404-19> (дата звернення: 01.10.2020).
2. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень : наказ Міністерства юстиції України від 02.04.2012 №512/5//Базаданих«ЗаконодавствоУкраїни».URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/z0489-12> (дата звернення: 01.10.2020).
3. Єдиний реєстр приватних виконавців України : веб-сайт. URL: <https://erpv.minjust.gov>.

ua/#/search-private-performer (дата звернення: 01.10.2020).

4. Ухвала Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 25.01.2019 року, справа № 511/1342/17. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/79543530> (дата звернення 01.10.2020).

5. Постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 13.03.2019 року, справа № 668/7175/15-ц. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/80588381> (дата звернення: 01.10.2020).

6. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 435-IV // База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/435-15> (дата звернення: 01.10.2020).

7. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні : Закон України від 11.12.2003 № 1382-IV // База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1382-15> (дата звернення: 01.10.2020).

8. Про внесення змін до Інструкції з організації примусового виконання рішень : наказ Міністерства юстиції України від 01.06.2020 № 1825/5 // База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/z0489-20> (дата звернення: 01.10.2020).

9. Про затвердження Змін до деяких наказів Міністерства юстиції України : наказ Міністерства юстиції України від 16.07.2019 № 2165/5 // База

даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/z0789-19> (дата звернення: 01.10.2020).

10. Рішення Київського окружного адміністративного суду від 27.04.2020 р., справа № 320/1917/20. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/88930315> (дата звернення: 01.10.2020).

11. Рішення Київського окружного адміністративного суду від 27.03.2020 р., справа № 320/1918/20. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/88456353> (дата звернення: 01.10.2020).

12. Рішення Київського окружного адміністративного суду від 11.08.2020 р., справа № 320/2269/20. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/90887828> (дата звернення: 01.10.2020).

13. Рішення Київського окружного адміністративного суду від 11.08.2020 р., справа № 320/2272/20. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/90887827> (дата звернення: 01.10.2020).

14. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : Закон України від 02.06.2016 № 1403-VIII // База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1403-19> (дата звернення: 01.10.2020).

15. Про затвердження Положення про автоматизовану систему виконавчого провадження : наказ Міністерства юстиції України від 05.08.2016 № 2432/5 // База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/z1126-16> (дата звернення: 01.10.2020).

Denys Ishchenko. A complainant's choice of place of judgment execution by private executors

The article examines the question of the possibility of enforcement of court decisions by private enforcement agents in the executive district, other than the information about which is specified in the executive document. The norms of the legislation regulating the place of execution of the decision are analyzed, including, their changes during the last time and the reasons of it are specified. It is determined whether the debt collector can indicate the place of residence or stay of the debtor known to him without proof. It is pointed out that the main changes in the legislation concerned the fact that at present, when presenting the executive document for execution, it is necessary to provide evidence of the debtor's residence or stay in the territory of the relevant executive district. The current judicial practice on the issue of the place of execution of court decisions is studied.

The analysis of case law revealed a situation that the same court in four cases on the claim of the same plaintiff to the same defendant in the same circumstances concerning appeal the actions of the private enforcement agent to return the writ of execution without acceptance for execution for a short period of time delivered two judgements in favor of the plaintiff and two judgements refusing to satisfy the claims. The plaintiff provided evidence of the debtor's residence in the relevant district founded by him on the Internet, but the court rejected them.

The desire of the legislator to determine the place of execution of court decisions by private enforcement agents in the place associated with the debtor has been criticized. This criticism is based on differences in the legal regulation of private and public enforcement agents, in particular, on the territory in which public and private enforcement agents can perform enforcement actions, as well as on the procedure for transferring enforcement proceedings by private and state executors.

Conclusions on the need for the existence of executive districts for private enforcement agents are made. It is indicated that there is no need to allocate separate executive districts for private enforcement agents due to the possibility of private enforcement agents to carry out activities throughout Ukraine, the possibility of the debtor's access to enforcement proceedings via an automated system of enforcement proceedings.

Key words: enforcement of decisions, enforcement proceedings, private enforcement agent, place of execution of the decision, evidence, civil proceedings.